

νευρικής ἀνησυχίας· ἐφαινότο ὥσπερ παρακαλῶν τὸν βασιλέα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ τελειώσῃ, ἀπέμικσε δὲ τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ ἀνέθροσκον ρανίδες ἰδρωτός.

— Τὴν στροφὴν τοῦ Ἀσεβοῦς, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις δὲν ἤδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως θίξῃ τὰς χορδὰς καὶ ἐνδομύχως ψκτερεῖ τὴν θυσιασθεῖσαν μουσικὴν του κλίσιν.

Ὁ Βελαιρ ἀνέλαβε τὴν κιθάραν· ἡ μουσικὴ τὴν φορὰν ταύτην ἦτο ζωηρὰ ἐπηρμένη· δὲν ἐψάλλεν, ἀλλ' ἠπεῖλει μετὰ φοβερᾶς εἰρωνείας.

Τρυφήσωμεν καὶ ᾄσωμεν!

Ὁ ὄμιλος τῶν ἀσεβῶν κρῶζει μὲ δύσχον φωνήν.

Εἰς ἀνθ' καὶ ἀρώματα, ἀφ' ἡδονῆς εἰς ἡδονὴν

Ἀμέρμηνοι ριφθῶμεν!

— Καὶ ποῖος ἦτο εἰς τὴν κλειστὴν ἀμαξάν· ἠρώτησεν ἡ μακρησία τὸν Ἰασπίνον.

— Πρέπει νὰ τὸ μάθητε τὴν νύκτα ταύτην, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος, διότι ἂν ἡ ἰδέα, ἥτις μοῦ ἐπῆλθε πρὸ ὀλίγου, ἐπαληθεύσῃ...

— Ποῖος λοιπόν;

— Ὑπάρχει ἀκόμη κάποιος, ὅστις δύναται νὰ γνωρίζῃ τὸ μυστικόν.

Ἀλγηδὼν ὤξεϊα, ὥσπερ σιδήρου πεπυρακτωμένου ἐπαφή, διήλθε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς μακρησίας.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

Δραματικώτατον ἔργον

τῶν ΕΡΚΜΑΝΝ-ΣΑΤΡΙΑΝ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΣΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Τέλος]

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Καπέλος ἀνήσυχος.

— Ἄς ἔλθῃ. Κατέχω ἀσφαλὲς μέσον διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ συγκατανεύσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κόμης ἐδίσταζεν,

— Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα ἐν ὀνόματι τῶν Δέκα, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης σοβαρῶς.

Ὁ γέρον ἐστείλεν ἵνα καλέσωσι τὴν θυγατέρα του. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου,

— Τώρα θὰ ἔλθῃ, εἶπεν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ἐστὲ ἐπιεικὴς πρὸς αὐτήν. Πρὸ ἔτους τὴν βλέπω θνήσκουσιν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν καὶ ἐν τούτοις πρὸ ἔτους, τὰ χεῖλη μου δὲν ἤγγισαν τὸ μέτωπόν της, αἱ χεῖρές μου δὲν ἐθώπευσαν τὴν κόμην της. Ἀπεκλήρωσα αὐτὴν πάσης φιλοστοργίας διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς θελήσεις τοῦ συμβουλίου καὶ τύχῃ παρ' αὐτῆς ὅτι τῇ ἐξήτουν!.. Ἐν ὀνόματι παντός, ὅ,τι ἐπραξά καὶ ὅ,τι ὑπέφερα φεισθῆτε τοῦ παιδίου τούτου.

Ὁμιλῶν οὕτως ὁ κόμης, εἶχεν ἐνωμένους τὰς χεῖρας, τὰ δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν καταβιβασμένοι.

Ὁ Ἰουλιάνης τὸν ἐθεώρησε μετ' εἰρωνικῆς τινος ἐκπλήξεως.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, εἶπε τέλος. Οὐδόλως θὰ βιάσωμεν τὰς θελήσεις τῆς δεσποινίδος, ἡ δὲ συγκατάθεσις ἦν ἀνεκτόμενη, ἀπ' αὐτῆς θέλει προέλθῃ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Λευκὴ εἰσῆλθεν· ἰδοῦσα ὅμως τὸν Ἰουλιάνην ἔστη καὶ ὠχρίασεν.

— Δεσποινίς, εἶπεν οὗτος ὑποκλιθεῖς, ἦλθον νὰ ἐρωτήσω τὸν κόμητα τί ἔτυχε τέλος παρὰ τῆς θυγατρὸς του.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἦτο ἀνηλεὲς πρὸς αὐτόν, ὅπως ὑπῆρξεν ἀφρων καὶ δι' ἐαυτήν.

Ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα.

— Σκληροῦς λόγους εἶπατε, πάτερ μου, εἶπεν, ἀλλ' εἰμαι ἀξία τούτων.

— Διὰ μιᾶς λέξεως δύνασθε ν' ἀποδώσῃτε εἰς τὸν κόμητα τὴν τιμὴν καὶ τὴν χαράν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουλιάνης. Πρὸς τί ἡ μακροτέρα ἀντίστασις; Ἐκεῖνος ὅστις σᾶς ἔκαμε νὰ λησμονήσῃτε τὴν θέσιν σας καὶ τὴν ὑπακοὴν σας οὐδὲν θὰ ὠφεληθῇ ἀπ' αὐτοῦ, μὴ τὸ ἐλπίζετε πλέον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Λευκὴ ὠχρίασα, ὄχι, κύριε, δὲν τὸ ἐλπίζω πλέον, διότι ἐκεῖνος περὶ οὗ ἐλαλήσατε εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ γνωρίζω τὸ σύμβολον τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα! Ἀντὶ τῆς πλάστιγγος τῆς δικαιοσύνης φέρει πέλεκυν εἰς ἐκάστην χεῖρα! Διὰ τοῦτο δὲν τηρῶ τὴν πίστιν μου πρὸς ζῶντα ἀλλὰ πρὸς νεκρόν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν θέλει μὲ ἀπαλλάξῃ ταύτης.

— Ἀνωφελὲς νὰ προσποιεῖσθε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ἡσύχως. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Ματθαῖος ζῇ.

Ὁ Καπέλος ἔκαμε κίνημα, ἡ δὲ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν.

— Μήπως εἶχτε ἀμφιβολίαν;

— Ὁ Ματθαῖος ζῇ!

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, ἂν δὲ τὸ ἡγνοεῖτε ἡ ἀντίστασις σας δὲν θὰ ἦτο τόσο μεγάλη.

— Πῶς;

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης μετ' ὑπεροπτικῆς χειρονομίας. Οὐδόλως θὰ προσπαθῇσωμεν νὰ μάθωμεν τίς σᾶς ἐγνωστοποίησε τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶναι ἀσήμαντον, διότι αἱ ἀρνήσεις σας ἀποδεικνύουσι τὰς ἐλπίδας σας, ἀλλ' ἂν ἡ δημοκρατία εἶναι ἐπιεικὴς πρὸς τὰ παραπτώματα, τιμωρεῖ ὅμως τὴν ἐπίμονον ἀπειθειαν. Προσέξατε μὴ κουρασθῇ καὶ μήπως βλέπουσα, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ φυλακισμένου τούτου εἶναι πρόσκομμα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων της, ἀποφασίσῃ νὰ συντρίψῃ τὸ πρόσκομμα.

— Τί ἐννοεῖτε; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ περίτρομος.

— Ἀπεφασίσθη, δεσποινίς, ἵνα ὁ Ματθαῖος μὴ ἐμποδίσῃ ἐπὶ πλέον τὴν ἐκτέλεσιν γάμου ἀναγκασίου εἰς τὴν δημοκρα-

τίαν. Ὑπακούσατε, ἂν θέλετε νὰ ζήσῃ!

— Πῶς! θὰ τολμήσῃτε...

— Τὸ συμφέρον τῆς Βενετίας εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος, εἶπεν ὁ ψυχρὸς ἀνὴρ μετὰ φοβερᾶς γαλήνης.

Ἡ Λευκὴ τὸν παρετήρησεν.

— Ἀδύνατον, εἶπεν. Οὐδόλως θὰ πράξωσι τὴν ἀνανδρίαν νὰ τιμωρήσωσιν ἄλλον διὰ τὴν ἀρνησίαν μου... Θέλετε νὰ μ' ἐκφοβίσῃτε, ἡ ζωὴ τοῦ Ματθαίου δὲν θὰ κινδυνεύσῃ.

— Εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ψυχρῶς.

— Ὅχι, ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἑξαλλος. Ἀρνοῦμαι, ἀρνοῦμαι...

Ὁ Ἰουλιάνης ἠγέρθη.

— Τότε, εἶπε, προσεύχεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ, δεσποινίς.

Καὶ πλησιάζας τὴν ἔντρομον νεάνιδα,

— Ὑπῆρξατε ὀλεθρία πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Λευκὴ Καπέλου, εἶπε διὰ σοβαρᾶς φωνῆς. Πρὶν σᾶς γνωρίσῃ ἔζη εὐτυχὴς ἐν τῇ ἀφάνειά του. Ἐν βλέμμα σας ἐστοίχισε πρὸς αὐτὸν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν του... Νομίζετε ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι ἀρκετὰ;... Ἔστω!.. θὰ στοιχίσῃτε πρὸς αὐτὸν ἀκριβότερα.

Ἡ νεῆνις περίτρομος ἔτεινεν ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἰουλιάνην.

— Ὅχι, εἶπεν, ὄχι, δὲν θέλω... σώσατέ τον...

— Τότε θὰ ὑπακούσῃτε;

Ἐκείνη ἐθεώρησε περίξ αὐτῆς καὶ συλλέξασα πάσης τὰς δυνάμεις της, ἀπεκρίθη σιγᾷ.

— Θὰ ὑπακούσω.

Ὅτε ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Καπέλος, παρακολουθήσας μετ' ἀνεκφράστου αγωνίας τὴν ἀνωτέρω σκηνήν, ἠνέφξε πρὸς αὐτὴν τὰς ἀγκάλας του, ἐν ταῖς ὁποίαις ἐκείνη ἐρρίφη, καὶ ἀμφοτέροι ἐμείναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνεσφιγμένοι.

Τέλος ἡ νεῆνις ἀπεσπάρθη αὐτῶν καὶ ἐπανέλαβεν.

— Θὰ ὑπακούσω, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ ἐλευθερωθῇ... οὐχὶ δὲ νὰ μείνῃ ἐν Βενετίᾳ, διότι θὰ τὸν φονεύσῃτε, ἀλλὰ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐλευθερία ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης.

— Δότε μοι τότε ὑπογεγραμμένην τὴν διαταγὴν τῆς ἐλευθερίας του!

Τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ἐφάνη ἐνδοιάζον ἐπὶ μακρόν, εἶτα τέλος ἀπεφάσισε καὶ ἐπραξε τὸ αἰτούμενον.

Ἡ Λευκὴ ἔλαβε τὸν χάρτην ὃν ἐκεῖνος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε καὶ πλησιάζασα τὸν Καπέλον ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἰδοῦ με εἰς τοὺς πόδας σας ἑτοιμὸς νὰ ὑπακούω πρὸς ὑμᾶς, πρότερον ὅμως κάμετέ μοι τὴν χάριν ἥν θὰ σᾶς ζητήσω... ὦ πάτερ μου... λάβετε τὸν χάρτην τοῦτον... τὸν ὅποιον ἐπλήρωσα ἀντὶ πάσης τῆς εὐτυχίας μου καὶ ὅλων τῶν ἐλπίδων μου! Σᾶς τὸν ἐμπιστεύομαι καὶ σᾶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ ἐκτελέσῃτε τὴν διαταγὴν τὴν ὁποίαν ἀναφέρει... Δὲν θὰ ἐπιθυμήσῃτε βεβαίως νὰ γείνῃ ἀνωφελὴς ἡ θυσία μου! δὲν θὰ